

[Helge von Rosen.]

de forhandlinger, der forestår, ikke være det mest afgørende, om der bliver tale om hel eller delvis dækning af anlægsudgifterne og om dækning for de fulde driftsudgifter eller kun for merudgifterne. Det helt afgørende må være, at refusionsreglerne udformes sådan, at der med overdragelsen af den undervisningsmæssige autonomi til de to nye enheder også følger overdragelse af et tilsvarende økonomisk ansvar. Dette bør kunne effektueres ved et aftaleprincip om, at der fra staten til kommunerne betales for præstationen, og hvad den bør koste, og ikke for, hvad der faktisk løber på i omkostninger. Også dér kan hr. Stæhr Johansens bemærkninger før om, at Frederiksberg hospital jo er der, måske komme til at spille en rolle.

Morten Lange: Jeg efterlyste før en samlet lov om universitetscentre. Jeg tror, det havde været en fornuftig idé, det tror jeg stadig væk, og det ender nok også med, at vi får den. Hvis vi havde haft en sådan lov, havde det forslag, vi behandler her, formodentlig været en paragraf i en sådan lov om lægevidenskabelig studenterundervisning på hospitaler, og så ville man også ret snart have taget skridt til at give loven gyldighed for Odense og Århus og måske for andre medicinske universitetscentre, som vi gennem tiderne kunne finde på at oprette. Jeg tror, det vil være fornuftigt som allerede anført at tilrettelægge loven her, så det ikke bliver en københavnsk lov. Det er muligt, det vil støde på lidt forhandlingsvanskeligheder, men det er formodentlig til for at løses.

I øvrigt tror jeg, det er på tide, at der kommer en sådan aflastning for den kliniske undervisning. Jeg synes især, det er godt, at man stiler efter at indbygge den i de hospitaler, der er under opbygning. Selv om et hospital i øvrigt er i god drift og har pæne, rene senge, og hvad man nu ellers kan sige af godt om det — jeg tænker her på Frederiksberg hospital — er det jo klart, at for at kunne udnyttes effektivt til dette formål skal hospitalet have en række studenterfaciliteter, som ikke er sædvanlige for et hospital, og så må staten naturligvis betale et eller andet rimeligt for det. Som sagt: uden dette bliver det nemt et lidt for primitivt

forsøg på aflastning, en nødløsning i stedet for en gennemtænkt og fornuftig undervisningsløsning.

Jeg skal ikke ved denne sene lejlighed en fredag komme med yderligere bemærkninger om den medicinske og kliniske undervisning og dens organisation og administration. Om den sag kunne der siges en hel del, men nogle af tingene kan vi se på i udvalget, og andre af de spørgsmål, som man kunne tage op i denne forbindelse, kommer vi nok til at se på, når ministeren om føje stund kommer med universiteternes styrelsesanordning, som jo indeholder nogle af de principper, der i den forbindelse er interessante.

Som forslaget foreligger, kan jeg tilsige min bedste vilje til en velvillig udvalgsbehandling og også gerne en hurtig sådan. Det er, så vidt jeg kan bedømme det, en sag, hvor også det tempo, vi arbejder i, er af betydning. Vi skulle gerne se at få den undervisning bragt på form så hurtigt, som det er tænkeligt muligt.

Undervisningsministeren (Helge Larsen): Jeg vil gerne begynde med at takke alle ordførerne for tilslutning til forslaget. En række af de spørgsmål, som har været draget frem, vil egne sig udmærket til nærmere belysning i udvalget. Det er på visse punkter, ikke mindst hvad angår de økonomiske konsekvenser og de betalingsordninger, der skal træffes, en ganske indviklet ordning. Men et par spørgsmål vil jeg gerne svare på allerede ved denne lejlighed.

Hr. Orla Møller spurgte, om dette, at man traf en sådan aftale om klinisk undervisning med et hospital, betød, at det var et ægteskab for evigt, eller om man kunne opløse forholdet. Dertil må nok siges, at ifølge loven er det jo en kontrakt, som indgås med et hospital, og den vil naturligvis kunne være tidsbegrænset. Men det går formentlig sådan her som i andre tilfælde — hr. Orla Møller nævnte ægteskabet — at foregår samarbejdet godt, er det også noget, der kan vare i lang tid.

Hr. Enggaard og i øvrigt også hr. Morten Lange og hr. Orla Møller var inde på det spørgsmål, om ikke denne lov skulle gælde for alle tre universiteter, hvor der foregår medicinsk undervisning, og det kan der naturligvis være god grund til. Men jeg vil